

FOTÁ~K - 52

Pondělí, 15. září 2014

Podle mě je více než pravděpodobné, že dědek za pár let bude za své zločiny hnán před soud a rozlícený vidlemi a loučemi pod taktovkou z prostého lidu bude mého syna lynčovat na náměstí a lámat ho v kole. Na mě, coby milujícím otci je, aby se tak nestalo, popřípadě, aby následky nebyly tak drastické.

V podstatě se ode mě očekává, abych potlačil veškeré své potřeby jako spánek, duševní zdraví a podobně, a navzdory silnému zoufalství toho malého dítěte vychoval, jak jen nejlíp dokážu. Takovou mou berlíčkou na strastiplné cestě výchovy jsou bezesporu tresty podle hesla "strom se ohýbá, dokud je malý". Dědek je miniaturní zločinec zatím lokálního charakteru. Je to rabiát, samorost a ničema. Z toho důvodu jsou různé tresty zapotřebí. Otázka je však následní. Jak potrestat malé dítě? A hlavně - jak potrestat děda? Tělesné tresty tak nějak nepadají úvahu. Dědek je má rád. Sado-maso libůstky mu ošivně nejsou tak úplně cizí, takže když například v dobrém rozevme láhev s vodou, odřoube víčko a posleze celý obsah vyleje do vysavače, je tak nějak samozřejmě, že dostane na zadek. Výsledek je však takový, že se celou dobu výprasku děsně směje. Je to výsměch mé výchovy a takové obrazné plivnutí mi do tváře (to taktéž s pohledem dává i neobrazně). Pokud na něj zařekám, tak už nejblíže předem, který má v dosahu, a zdrhá. To fakt nevím, proč dělá a jaký to má účel, ale jsem přesvědčen, že je to taký nějaká forma výsměchu mé autoritě. Pak, jednoho dne, zřekla se jasna, jsem na to předem a slzičkou v oku odevzdá a dostane ho opět před spaním (před spaním mnohdy znamená i půl hodiny před samotným spánkem, jak když jde dědek spinkat, neznamená to, že jde spinkat, jestli mi rozumíte). Plán byl následující: Dědek ve své nesklonné dobrotě hnán bohulibými motivy vezme kyblíček a zašne s ním trápení do televize. Nejprve ho nějakým, leč hlasitým hláskem okřiknu. Pokud pokračuje ve své záškolnické činnosti, dám mu do pusy dudáka. Nechám ho dudat deset vteřin a pak mu dudáka vezmu. Dědek posleze zašne trápení a bude mít trápení. A to je ta správná cesta. Jsem génus na poli rodičovství. Netřeba děti mlátit. Stačí na to jít chytře a potrestat dítě odepřením rozkoše, kterou před tím nechám na chvíli okusit (tato věta vyzní divně a zavání i kriminálně). Každopádně je to jednou z věcí, které zopakují to o tom géniovi rodičovství. Takže se to všechno má tak, že nyní dědek mlátí imrvéře kyblíčkem do televize, aby dostal dudáka a génus rodičovství předem poznal porážku. Nezdá se dudákovým stylem výchovy mě předem slábnout, že každé trest musí být s mírou konkrétnímu zločinu. Pro ilustraci předkládám pár předkládání: - Zločin: Nekáže v kočárku

Dědek moc dobře ví, že v kočárku se dělá haš. Kočárek je totiž pojízdná oáza klidu a míru a vezoucí se pasážířůl byt hodný, sledovat okolí a občas vtípně zařvat a být roztomilý. To jsou zřejmá pravidla provázená předem a předem geneří. Dědek je však malý anarchist a rozvrací vše, co zavání předem a pohodou, proto v kočárku nehýbrně se staví, poskakuje a má tendence z kočárku vyskakovat za jízdy. V kočárku jsou sice popruhy pro předemkurtování a znehybnění pasážera. Výrobce ale patrně konstruuje kočárek pro nedonoščené jedince, kteří se rádi, že dýchají a že jim bije srdce. Dědek se z popruhů dostane takřka okamžitě a je v raušce; i se posleže stáhne hlava z kočárku na zem. Jeho počinání v kočárku hbitě vyhodnocuji jako nežádoucí, a proto je třeba zjednat předemádek. Následuje většinou scéna na veřejnosti, kdy na něj řeknu, že to je fuj, tohle, co dělá a že fuj všude nebude. Není většinou neobvyklé, že se sem tam předemhodím nějaké to plácnutí. Občas mi v návalu hysterie předemskočí hlas a například zasípu. Okolí ne zcela správně vyhodnotí moji osobu za rodiče-tyrana a není výjimkou, kdy mi kdejaký cucák keč do výchovy slovy: "Nekáže na to dítě, co jste to za rodiče. Styže se". To pak mám vždy chuť vzít děda i s košíkem a silou jimi dotýkáneho praštit předem. Jednou ten pohár trpělivosti předemě a já to fakt udělám. Někoho umlátím kočárkem s předemkurtovaným dítětem, který nehaš. A nebude mě to mrzet. To mi předemipomíná neděd předemíhodu, kdy jsem během vození kočárku potkal kamaráda, kterého jsem už dlouho neviděl. Skoro jsem si ho nevědomil, jelikož dědek zrovna visel z kočárku hlavou dolů zaháknutý nohou o předem a předem a já zrovna předemě; leč, jaké je to být kolibáčkem (jak si poletuje z květiny na květinu a nic jiného neví). Nakonec kamarád oslovil a já se vrátil do reality. Narovnal jsem děda zpět a zašal jsem se vybavovat s kamarádem. Dědek v předemítomnosti cizích lidí zaujme pozici hodného chlapečka a dělá, jako by ho vlastně z jámy pekelné předeminesl sám Belzebub, nezazvonil nám u dveří a posleze rychle zdrhul, zanechav nám toho malého pekelníka za dveřmi. Kamarád mi pochválil, jaké mám hodné dítě a tvrdil, jaký mám krásný život, že se doma válím a nic nedělám, zatímco on předem osm hodin denně v kanceláři. Kopnul jsem toho kšindla do holeně a od té doby s ním nekamarádím. Zločin: Mlátí tátu hokejkou. Věc se má tak. Má otec, hokejový fanatik, zasypal děda hordou malých hokejek v domně, že to nějak udělá automaticky hokejistu. Malý hokejista hokejky používá na tyranizování domácnosti. Prostě mu tak nějak sedí do ruky a zapadají mu do konceptu "utýrat fotra a pak dostat nového, lepšího". Proto ke mně předemiběhne, praštit mě

všilou malou hokejkou do nohy, hokejku odhodí, zatleská a bĚ si pro dalš. Co s tím? V první adĚ j tĚba potrestat mého otce, Ě dal Ěkovi hokejky. Dát mu nĚco takového je ělenství. Proto jsem udĚlil mému domácí vĚzení (cítil jsem takové trochu zadostiuĚní). Nejsem si vĚak jist, jestli mĚj trest pĚijmul a domácí vĚze opravdu dodrĚje, a proto jsem si to posichroval a ěoupnul Ěka k naěim na celý víkend. SamozĚj jsem mu pĚibalil hokejky. Podle mĚ to bude pro mého otce dostateĚný trest. Ěka jsem rovnĚ potrestal domácí vĚzením. Podle mĚ to Ěádný výchovný dopad nemĚlo, protoĚ asi hodinu po udĚlení domácího vĚzení, jsme ě procházku, jelikoĚ doma mĚ to nebavilo a mám zakázáno opouĚt byt bez dĚte. ZloĚin: Zakusuje se do tĚy. Od té doby, co Ěkovi narostly zuby, dĚlá akorát tak machry. Do vĚeho kouĚe, vĚechno hlodá a podobnĚ. NejĚ jsem na tom já, protoĚ se rád zakusuje do mých horních partií. NejhorĚ je, Ě se zakousne nepustí. Z jeho malých úst pouze zasyĚí zlomyslný smích a tím to hasne. Gudrun Hermann ve své knize "Kynologie pro kaĚdého" radí v takovém pĚípadĚ buĚ uĚit zakousnutý objekt do slabin a nebo dloubnout do oĚí. ĚenĚ ale není pes, takĚ na nĚj kĚím tak dlouho, dokud ho to nezaĚne nudit a nejde si radĚji pro hokejku, kterou by mĚ mohl dorazit. ZloĚin: Ěrá na podlahu. JeĚtĚ stále se nám nedaĚmí vypilovat dovednosti v oblasti chození na noĚník. ĚenĚ s velkou slávou usedá na noĚník, ale místo nĚjakého výkonu se smĚje a dupe noĚiĚkama. PatrnĚ stále nepochopil úĚel noĚníku. Jakmile dodupe, vstane a nahatý odbĚhne na pĚíhodné místo, kde se vyĚrá na podlahu. Potom v tom máĚi noĚ a je Ěastný. Kynolog Gudrun Hermann v tomto pĚípadĚ radí ĚivoĚicha pĚitáhnout k louĚiĚce, namoĚit Ěenich a Ěíkat: "fuj, fuj". KdyĚ jsem namoĚil Ěkovi v louĚiĚce Ěenich, zaĚal louĚiĚku olizovat a vykazoval znĚ spokojenosti, takĚ zde jsem opĚt neuspĚl. ZloĚin: Ěuju boty do roboty. NataĚa uĚí Ěka poĚ nesmysly, jako jsou básniĚky, Ěíkadla a podobnĚ. Já osobnĚ nechĚpu, k Ěemu mu to v ĚivotĚ bude dobrý, a povaĚuju ztrátu Ěasu. Já tĚba radĚji Ěka nauĚím nĚco opravdu potĚbného jako napĚíklad jak pĚeĚít v divoĚinĚ nebo jak chytit mamuta do pasti. Nedávno si ĚenĚ velmi oblíbil básniĚku "Ěuju boty do roboty". Nevím pĚesně jak ta básniĚka pokraĚuje, protoĚ je úĚsná, a já jsem ji radĚji vytĚsnil. Vím akorát, Ěe konĚí slovem "kĚáá". ĚenĚ k tomu umí i tematický taneĚek, kdy míchá ruĚiĚkama (asi jakoĚe ěuju boty. Tady je vidĚt, Ěe ho NataĚ uĚí úplný nesmysly, protoĚe takhle se boty stopro neěju) a na konci, kdy je to "kĚáá", ruĚe rozpĚáhe a zapiĚtí. TeĚ mĚ s tím poĚád otravuje. V rámci otcovství, kdy jsem naplno dĚl v trenkách na gauĚi a sleduje televizi usrkával kafe s rumem (ano, nauĚil jsem se dávat si do kafe rum. PostupnĚ, Ěim déle jsem na mateĚský, pĚídávám rum do vĚeho a pak je Ěivot o troĚku lepĚí), zase pĚiĚel oplendovat aĚ ke mnĚ máchal ruĚiĚkama, jakoĚe ěuju boty. V televizi zrovna dávaly nĚco zajímavého, tak jsem ho moc nevnímal. ĚenĚ chtĚl oĚividnĚ ěju boty do roboty opravdu hodnĚ, proto mĚ otravoval asi hodinu. Stál pĚede mnou, motal ruĚiĚkama obĚas udĚlal kĚáá. Lezlo mi to na nervy, tak jsem pĚes nĚj hodil osuĚku a byl pokoj. Pak mi ho bylo tak nĚjak líto, tak jsem mu dal dudáka a on vesele bĚel k televizi a zaĚal do ní tĚískat kyblíĚkem. Holt jsem super tĚ. To musí mít ĚlovĚk v sobĚ. S tím se uĚ narodí. DOMINIK LANDSMAN <http://fotrur-denik.blog.cz/> (pokraĚování co nejdĚm)